

2. nedelja po božiču

Beseda je meso postala in se naselila med nami

Jn 1,1-5,9-14

✠ Iz svetega evangelija po Janezu.

- 1 V začetku je bila Beseda
in Beseda je bila pri Bogu
in Beseda je bila Bog.
- 2 Ta je bila v začetku pri Bogu.
- 3 Vse je nastalo po njej
in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.
- 4 V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.
- 5 In luč sveti v temd', a temã je ni sprejela.
- 9 Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet.

- 10 Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal,
a svet je ni spoznal.
- 11 V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli.
- 12 Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč,
da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime
- 13 in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža,
ampak iz Boga.
- 14 In Beseda je meso postala in se naselila med nami.
Videli smo njeno veličastvo,
veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin,
polna milosti in resnice.

Kristusov evangelij.

Luč sveti v temi, a tema je ni sprejela ...

Najprej vam, dragi bratje in sestre, želim srečno in blagoslovljeno novo leto. Želim vam, da bi lahko v miru gledali na leto, ki je za vami. Da bi sprejeli vse neumnosti, ki smo jih žal storili, da bi si jih priznali in skušali pogumno iti naprej. Hkrati vam želim, da bi na preteklo leto lahko gledali s hvaležnostjo, za vse lepo, ki je bilo v njem in za vse, po čemer smo lahko rasli. Leto, ki je pred nami, pa naj bo v smislu iskanja luči, luči, ki sveti v temi in želje, da bi jo lahko sprejeli in zaživel v sebi in v odnosih z ljudmi in Bogom.

Ko gledam na leto, ki je za nami, se srečujem z neverjetnim absurdom, izrazito močjo nesprejemanja Luči. In sicer še posebej na dveh ravneh. Ne sprejemamo Boga, kot luči v našem življenju ter drugo – naši odnosi ostajajo v istem polmraku, brez prave luči, brez ognja. Nesprejemanje Boga doživljam v naši mlačnosti. Ne moremo se ga resnično okleniti. Eden od znakov tega stanja je npr. Beseda, ki jo delimo po maši, pa imam občutek, da je neka dodatna

naloga, ki se je vsi izogibamo. Bog je še vedno hobi, dodatek v naše življenje, ne pa luč, cilj, izpolnitev našega bivanja. Kaj lahko storimo? **Molitev! Več molitve**, ustaviti se in se vprašati o smislu našega življenja. Kam gremo? Mar ne bomo prej ali slej goli pred Njim? Sprejmimo ga za luč!

V teh dneh sem se še posebej spraševal, zakaj tudi v naših odnosih luč ne zaživi. Odnosi ostajajo enako povprečni. Sami ne zrastemo iz senc in polmraka. Vse je mlačno. Razžira nas tekmovalnost, ljubosumje, materializem, želja po lagodju, skratka čista povprečnost, v kateri ni prave luči. Ne vem ali se tega sploh zavedamo? Mislim, da za to, da bi luč sploh opazili, potrebujemo božjo besedo. Potrebna nam je luč Svetega pisma. Če bomo razumeli, zakaj Jezusovi sodobniki niso sprejeli Luči, ki je posvetila v temo, bo mogoče bolj jasno tudi nam. Poglejmo:

- Jezusa so spregledali, ni bilo prenočišča, moral se je roditi v jasliah. Zakaj? Imel je podobo reveža, tujca ... Ta luč ni imela imenitnega napisa.
- Jezusa domači niso sprejeli, mar ni to tesarjev sin, sin Jožefa in Marije? Bil je grozno podoben drugim ... Ta luč ni imela potrdila o božjem izvoru.
- Ko pravi, da bo dal sebe v hrano za življenje, ga spremljevalci zavrnejo, pravijo, da je ta beseda pretežka. Zakaj? Bil je preveč zahteven ... Ta luč je bila predraga.
- Ko ozdravlja v soboto, ga zavrnejo pravoverni Judje, voditelji. Zakaj? Rušil je ustaljena, lagodna pravila ... Ta luč je bila preveč tvegana.
- Ko pravi, da je božji Sin, pravijo, da ruši cerkveni in politični red. Zavrnejo ga Judje in Rimljani. Zakaj? Ogrožal je vse ... Ta luč je bila nora.

Ob teh negativnih zgledih zavračanja lahko spoznavamo, zakaj v naše odnose ne zasije luč, zakaj jo pokrije tema?

- Če ne sprejmemo bližnjega, ki je drugačen. Če imamo odpor do drugačnega, do brezdomca in reveža, ne sprejemamo Jezusa. Ne bo luči v naših odnosih. Ne moremo reči, sem pač takšen, nisem za takšne stvari. Moramo se ustaviti in ugotoviti, kaj se nam dogaja. Sicer ne bo luči v naših odnosih, tudi v tistih ne, ki se zdi, da so dobri.
- Če ne prenesemo, da je med nami nekdo boljši, **bolj moder, bolj sposoben**, ga bomo zavrnil kot Jezusa njegovi **domači**. Potem bodo vsi naši odnosi ena sama povprečnost.
- Če nas jezi, ker je naš **sopotnik bolj zahteven**, se bo spet skrila luč, luč rasti naših odnosov, luč božjega v tem sivem vsakdanu.
- **Če nas vznemirjajo novosti**, novi izzivi v odnosu, v veri, novi izrazi, če raje ostajamo v ustaljenih tirih, bomo izgnali iz svoje srede Luč, Jezusa, ki **presega postavbo in prinaša novo zapoved ljubezni**.
- Če se zdijo zahteve vere nevzdržne, potem bomo, **zaradi na videz zdrave pameti, križali Kristusa, Luč in Življenje**.

Vse te odklone od Luči mirne duše lahko v vsakdanjem življenju spregledamo. To se pogosto tudi dogaja. Verjetno je mogoče prepoznavati Luč le, če se resnično oklenemo Evangelija. Če bomo iz njega črpali spoznanje Resnice v naših odnosih, se bo v naših odnosih tudi kaj spremenilo. Le v molitvi in Evangeliju bomo našli moč, da spoznanja izpolnimo. Tako bodo lahko naši odnosi v tem letu drugačni od prejšnjih, boljši in bolj svetli.

Naj za nas držijo besede evangelija: *Tistim pa, ki so Luč sprejeli, je dala pravico, da so postali božji otroci.*